

Дорогі наші читачі!

Триває передплата на газету „ГРОМАДСЬКА ДУМКА”
НА II ПІВРІЧЧЯ 2018 РОКУ.

Вартість на 6 місяців: 50,40 грн – індекс 35027; 45,00 грн – індекс 22139 (пільговий).

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтеся нашими одноДУМЦЯМИ!

Білоцерківська міська районна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 47–48 (13644–13645), 15 ЧЕРВНЯ 2018 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.

Тарас Поздній: «Найбільше запам'ятовуються лише найважчі сходження та походи – у цьому їхній сенс»

Журналісти місцевих ЗМІ поспілкувалися з першим білоцерківцем, який підкорив найвищу вершину світу – Еверест (8848 м). Перед початком прес-конференції альпініста привітав Геннадій Дикий, вручивши йому нагрудний знак «Відзнака міського голови».

«Тарас Поздній не просто піднявся на найвищу точку світу, а підняв на неї прапор Білої Церкви. Ця подія змусила похвилюватися рідних та близьких Тараса, адже він зіткнувся з певними складнощами під час

Кіліманджаро – найвищу вершину Африки (5895 м). Такої мети, як підкорити Еверест, на той час ще не було. Сходження на вісім тисяч метрів було чимось недосяжним, але я наближався до нього крок за кроком, долаючи дедалі вищі й вищі вершини», – ділиться спортсмен.

Найбільшою складністю під час сходження на Еверест стала, власне, висота гори, яку неможливо порівнювати з висотою інших гір-восьмитисячників. Організм на такій висоті, як каже альпініст, починає помирати, і щоб підготуватися до неї, потрібен час. Експедиція тривала приблизно 45 днів, і основний час пішов саме на акліматизацію, що досягалося поступовим сходженням з кількадесятим відпочинком у таборах, які розташовані на різних висотах.

Журналістів цікавило, які відчуття переполюють людину, котра стоїть на вершині.

«Якоїсь ейфорії або радості не було, – відповів Тарас. – Відчував, скоріше, спустошення, втому, адже це дуже тяжко – підійматися вісім годин. Ми вийшли о 8-й ранку і прибули близько 10-ї вечора. Прийшли поночі, було мінус 40 градусів, а ще ж хотілося зробити відеозаписи та фотографії на згадку...»

Зійшовши на найвищу гору світу, Тарас Поздній став ще й першою людиною в світі, яка на вершину Евересту занесла криптовалюту.

«Мені цікаво не просто сходити на вершину, а й здійснити щось більше. Під час одного з походів у нас з'явилася ідея зробити благодійний вчинок – допомогти дівчинці Соломії. В результаті спільними зусиллями назбирали майже 4 млн гривень і допомогли вирішити проблему зі здоров'ям дитини. А криптовалютами я цікавлюся давно, купував біткоіни, і ідея створення проекту полягала в тому, аби наголосити, що саме інформація у наш час є найбільшою цінністю. Таким чином, на Еверест було піднято два гаманці, кожен з яких мистив суму, еквівалентну приблизно 50 тис. доларів. Один гаманець ми залишили на вершині, а інший забрали з собою. Він зараз у Києві і буде розіграний серед усіх бажаючих. Вважаю, що це не тільки рекорд України, але й світовий, адже до цього ніхто не робив нічого подібного», – сказав наш прославлений земляк.

За інф. офіційних джерел

Про об'єктивність і мотивацію

У контексті Дня журналіста, який нещодавно відзначали й медійники Білої Церкви, спільноти активніше заговорили про те, чи взагалі потрібні вияви уваги, точніше – вдячно-прихильні вияви, представникам цієї професії. Вони, мовляв, з одного боку, мають бути міцні, мов криця, принципові й неупереджено-незаангажовані, а відтак усілякі поздоровлення-віншування виглядають як підкуп чи лестощі. З іншого боку, журналістів зарані вважають продавними й цинічними, тому, гадає певна категорія земляків, ні до чого виставляти зв'язок із пресою на люди – нечесним писакам зась до когорти шанованих професіоналів.

Що ми можемо сказати у відповідь? Тільки те, що істина – завжди посередині. Що в будь-якій царині є люди, котрі сумлінно, з душею та любов'ю виконують свою справу. Які вболівають за неї, як за рідну дитину, і готові радувати вмерти, але не зрадити, бо честь і гідність для них – не пафосні словеса, а те, чому присвячене життя.

І, попри все, такі журналісти – то найвразливіші з істот. Вони неймовірно розчуляються, якщо в день їхнього професійного свята знайдеться бодай одна людина, яка зайдє чи зателефонує до редакції і привітає, скаже кілька добрих побажань, зрештою – подякує за працю. Такої шаленої мотивації до нових звершень ще годі віднайти!

Колектив „Громадської думки” мав честь почути того дня багато щирих, гарних слів. Ми дякуємо всім за визнання й прихильність. Для нас дуже важливо це знати. Життя – складне випробування, але ж коли ми разом – нас не подолати. Тож будьмо!

Валентина Храбуст

Першим цьогоріч журналістів Білоцерківщини привітав в. о. голови районної ради Анатолій Чичикало...

...а першими до редакції в День журналіста завітали депутати міської ради від Блоку Петра Порошенка „Солідарність” Юрій Балас та Юрій Кошляк.

Думай про інших. Здай кров. Поділись життям

14 червня – Всесвітній день донора крові, який відзначають і в Україні. Ухвалила його в травні 2005 року 58 сесія Всесвітньої асамблеї охорони здоров'я. Саме цього дня 1868 року народився австрійський лікар-імунолог Карл Ландштейнер, який 1900-го відкрив групи крові людини, за що отримав Нобелівську премію.

Гасло Всесвітнього дня донора крові 2018 року – „Думай про інших. Здай кров. Поділись життям”. Воно висвітлює основні людські цінності: альтруїзм, повагу, співпереживання.

У багатьох розвинутих країнах участь у донорстві крові давно стала таким же обов'язковим елементом здорового способу життя, як і заняття спортом, регулярна диспансеризація, дотримання дієти тощо.

Донором може стати будь-яка здорова людина віком від 18 років за умови, що вона не має протипоказань для здачі крові.

Сьогодні в Україні масово потрібна донорська кров. Все населення прекрасно розуміє, що, крім як від людини, іншого шляху її отримати немає. Кров потрібна постійно: і під час планового лікування, і в критичних ситуаціях.

Минулого року загальна кількість донорів, що відвідали наш Центр крові, становила 3320 осіб, усього було здійснено 6275 донацій. Це дозволило виконати замовлення лікувальних закладів міста та Київської області, які постійно потребують крові реуз-негативної належності, тромбоцитів.

Минулого року 10 чоловік набули статусу „Почесний донор України” – здали кров безкоштовно 40 разів. До корпоративного донорства долучилися освітяни міста, працівники „Ощадбанку”.

Від імені тих, кому кров врятувала життя, повернула здоров'я, від імені лікарів, разом з якими часточка Вашої щедрої душі, Вашого здоров'я бореться з недугою, часто – зі смертю, від працівників Київського обласного центру крові низький уклін та щира подяка донорам!

Сергій Лисовенко,

завідувач відділу комплектування донорських кадрів, лікар-трансфузіолог вищої категорії

ОКСАНА САХАРОВА,
керівник білоцерківського
відділення проекту «До-
норUA» Асоціації молодих
донорів України: „Всесвітній
день донора крові, 15-ліття
якого ми відзначаємо цьогоріч,
покликаний привернути ува-
гу громадськості до потреби
людства в безпечній крові та
її компонентах, і висловити
подяку донорам, котрі здають
кров безоплатно, роблять
свій безцінний внесок у добру
справу – порятунок людських
життів. Адже кров неможливо
купити в аптеці. Тому врятувати
людей, які потребують переливання
крові чи лікування її препара-
татами, можуть лише донори.

І я, як донор, хочу сказати, що неможливо передати словами ті відчуття, які переполюють тебе, коли усвідомлюєш, що причетний до порятунку абсолютно незнайомих тобі людей, можеш дозволити собі робити такі подарунки – дарувати життя! Низький уклін і шана всім донорам і кожному, хто допомагає розвивати донорський рух у нашому місті. Зі святом Вас, друзі, і нехай доля любить та оберігає Вас!!!»

Перейти залізницю стане безпечно

В Білій Церкві залізничні колії пролягають майже через усе місто, а отже, щоденно багато білоцерківців змушені перетинати залізничне полотно. Перехід через колії на вулиці Леваневського незабаром стане безпечним та зручним.

Наразі розпочато будівництво переходу, який поєднає 4-ий мікрорайон та вулицю Павличенко. Місце обрано не випадково: щодня тисячі містян переходять залізничні колії саме тут.

Технології проекту, за яким буде побудовано наземний пішохідний перехід, використовуються вперше. Він передбачає

встановлення спеціальних огорожень, світлової та звукової сигналізації, облаштування безбар'єрного проходу.

Будівництво здійснює ПАТ «Укрзалізниця», організацією ремонту та облаштування підходів до колій взяло на себе місто.

Слід відмітити, що останнім часом вдалося зрушити з місця

розв'язання проблем, пов'язаних із залізницею, які не вирішувалися роками. А саме: відкрито та відремонтовано покриття переїзду по вул. Івана Кожедуба, отримано необхідну документацію та погодження для ремонту «Горбатого» мосту й проектування підземного переходу на масив „Томилівський”. Як зазначив міський голова Геннадій Дикий, це стало

можливим завдяки налагодженій співпраці міської влади, керівництва ПАТ «Укрзалізниця» та народного депутата України Хвичи Мепарішвілі. Геннадій Дикий подякував усім причетним за спри-

яння.

Тож сподіваємося, по завершенню будівництва, вже цього літа, одне з найбільш травмо-небезпечних місць стане безпечним та комфортним, і білоцерківці без ризику та зайвих зусиль зможуть долати залізничні колії.

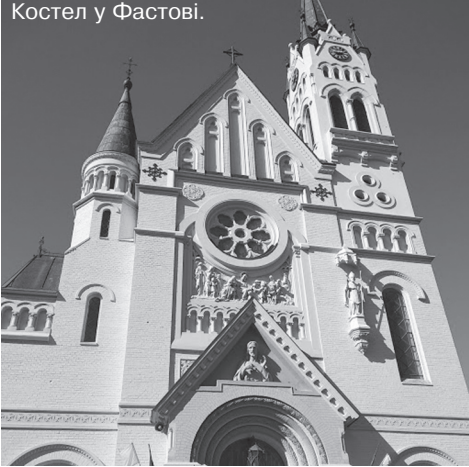
3 офіційних джерел

Ось уже який рік поспіль з нагоди свого професійного свята журналісти Білої Церкви вирушають у подорожі Україною. Завдяки цим мандрям дізнаємося багато нового, цікавого, зрештою, це ще одна нагода зібратися разом, в приємній компанії, поспілкуватися, відпочити й відволіктися від справ буденних. Цей рік теж не став винятком – за сприяння міського голови Геннадія Дикого та відділу інформаційних ресурсів і зв'язків з громадськістю (Олег Турій) було організовано чудову поїздку на Житомирщину, до древнього міста Коростеня.

З мандрів Україною

В дорогу вирушили рано-вранці й, курсуючи за маршрутом, не могли не заїхати до м. Фастова. Тут відвідали костел Воздвиження Святого Хреста. На території цієї культової споруди панує затишна атмосфера, це гарне місце для прогулянок та відпочинку.

Костел у Фастові.

Наступний пункт призначення – «Пивоварня Зіберта», розташована тут же, у Фастові. Засноване ще у 1906 році німцями Юліусом Зіббертом та Германом Саальманом, сьогодні нас зустріло сучасне підприємство європейського зразка.

У 1986 році Фастівський пивзавод увійшов до пивобезалкогольного об'єднання, створеного на базі столичної «Оболони». В 2000-х роках тут зроблено масштабну реконструкцію та встановлено сучасне німецьке обладнання. В результаті виробничі потужності збільшені й становлять 12 млн декалітрів пива на рік. Якість продукції, яка виробляється на підприємстві, підтверджена міжнародною

сертифікацією, вона експортується на ринки близько 30 країн світу, зокрема Китаю, Польщі, Литви, Латвії, Естонії, Великої Британії, Німеччини, США.

Разом з технологом ми здійснили екскурсію підприємством. Вона показала нам усі етапи виробництва пива, розповіла й про те, як треба правильно пити хмільне, щоб отримати справжнє задоволення, та провела дегустацію.

Зустріч з Коростенем відбулася у парку ім. Островського (тепер його перейменовано в Древланський), він розташований на гранітних берегах річки Уж. Це головна визначна пам'ятка міста.

Завдяки небайдужим громадянам у парку зроблено благоустрій (хоча ландшафт залишився природний), в результаті якого з'явилися міст через річку, величезна скульптура князя Мала, княгині Ольги та інші статуї, багато прогулянкових доріжок, альтанки, місця для відпочинку. Все тут наскрізь пронизане глибокою та насиченою історією міста.

А ще на території парку розташований унікальний військово-історичний комплекс «Скеля», що міститься в підземеллях колишнього командного пункту Коростенського укріпрайону.

Власне командний пункт, відомий ще як «бункер Сталіна», зводили в природних

гранітних печерах у режимі суворої секретності з 1935 по 1937 роки. Він будувався як повністю відокремлена та автономна споруда, оснащена системами вентиляції, опалення, зв'язку, енергозабезпечення (за допомогою дизель-генераторів), водопостачання та каналізації. Навіть існувала система контролю рівня тиску. На глибині 15 метрів був прокладений прямий телефонний кабель, що з'єднував командний пункт з Москвою, а внутрішня АТС на 68 номерів досі перебуває в чудовому стані.

Бункер міг вмістити близько 2000 осіб. Тут були передбачені бойові пости, робочі приміщення, їдальні, кімнати відпочинку. Протягом року тут стабільна температура – +10°C. Всі металокопункції виконані з броньованої сталі, яка використовувалася для виробництва танків. Двері витримували прямий постріл з гармати. Секретний

Виставка техніки.

бункер захищали п'ять рівнів металевих маскувальних сіток. Це дозволяло не боятися авіабомб.

Коростенський укріпрайон тримав оборону з по-

чатку липня 1941 року, затримавши наступ противника на Київ на цій ділянці фронту до початку серпня. До 60-х років командний пункт повністю став пустою і лише у 1986 році був відремонтований та перетворений у запасний пункт управління адміністрації міста Коростеня. Тоді ж він і отримав назву «Скеля».

Загалом комплекс складається з трьох рівнів, проте для відвідування відкритий тільки середній. Інші були забетоновані під час відступу радянських військ у 1941 році, крім того, є інформація, що вони заміновані. Загалом для огляду доступні приміщення площею приблизно 400 м².

У 2005 році в оборонній споруді створено музей. Переважна кількість його експонатів – предмети, знайдені в Коростенському та Новоград-Волинському укріпрайонах, інші артефакти часів Другої світової війни: фотографії,

наприклад, протигазу для коня, корови, дитячий протигаз. Є й багато інших експонатів. До того ж в одній із зон парку розташований майданчик із військовою технікою та зброєю.

Масштаби бункера та якість будівництва в ньому вражають. Проте багато загадок «Скеля» ще зберігає, тож факхівцям є надчим працювати.

Князь древланський Мала.

У бункері.

Шлях додому пролягав через село Немирівку, де серед лісу встановлено пам'ятний знак, курган та хрест на місці ймовірної загибелі князя Ігоря. Вважають, що саме тут 945 року його вбили древланці.

Варто зауважити, що й на цьому місці, і в інших пунктах

маршруту багато цікавих коментарів та невідомої раніше інформації журналісти почули від свого колеги, «просвітянина», волонтера Костянтина Климчука, який для всіх охочих організовує патріотичні екскурсії

«Мандри Україною».

...Це чудове місце не хотілося покидати. Стомлені, але щасливі й задоволені, поверталися ми до Білої Церкви. Поверталися з думкою, що наша країна надзвичайно красива, з по-справжньому неймовірною історією.

Юлія Штонда

Як Біла Церква гостей з Ітеї зустрічала

Прикмета часу – великий, розмаїтий світ стає доступнішим і ближчим: інтернет, безвіз, безупинний шалений потік інформації та інші модерні штуки щодня все більше працюють на умовні й реальне стирання кордонів, відмінностей, заборон... А ще знайомству, дружбі, єднанню людей сприяє цілком логічне їхнє бажання шукати і знаходити шляхи співпраці, прокладання стежин у царині духовності й культури народів, громад, які, за Божим задумом, сусідять на цій прекрасній планеті.

Виявом найгуманніших із прагнень людей – мати друзів, ділитися любов'ю й теплом, бути гостинним, бажати вдосконалюватися і рости – є товариства міст-побратимів, якими може пишатися й Біла Церква. І те, що наше коло братніх громад розширюється, дуже тішить. Особливо ж прикметною видається подія, котра відбулася 4 червня.

Власне, потрібна невеличка передмова. Насамперед, маємо згадати, що п'ять років тому, 18 червня 2013-го, Біла Церква врочисто уклала угоду про партнерську співпрацю з грецьким містом Ітеа (або Ітея, як подають переклад інші джерела), що розташоване на казково мальовничому північному узбережжі Коринфської затоки і входить до муніципалітету міста Дельфи, округ Фокіда.

Через два роки офіційна делегація «наймолодшого» нашого міста-побратима на чолі з мером А. Панайотопулошем відвідала Білу Церкву з робочим візитом. Гості зустрілися з керівництвом міста, в тому числі з депутатами С. Беркутом та М. Колосенком, побували на кількох підприємствах, ознайомилися з найпривабливішими пам'ятками.

Згодом відбулися й візити наших делегацій до Греції. І це були незабутні відвідини: білоцерківці зустрічали щиро і гостинно, їхній приїзд насправді ставав подією загальноміського значення!

Але ж усім відомо – відносини, особливо гарні, потрібно всіляко підтримувати, вдосконалювати. Чому це важливо для Білої Церкви? Останнім часом місто активно обговорює плани розвитку своєї туристичної привабливості. Під час одного з «круглих столів» на цю тему засновники проекту «Ukraine Rapogama» Світлана Таубе та Георгіос Панагопулос запропонували свої варіанти популяризації міста. Вони ж озвучили й думку про те, що для початку варто спробувати запросити до нас бодай одну групу туристів. Якщо їм сподобається, вони передадуть добре слово про Білу Церкву іншим, і це буде переконливішим за будь-яку рекламу.

Тим часом у місті Ітеа, котре довідалося про свого побратима над Росією, зібралася група із 47 осіб, які захотіли при-

їхати до України. Люди різного віку – від 20 до 82 років, різних професій та інтересів (серед них були два священники, зокрема архимандрит Нектаріос зі Спасо-Преображенського (!) собору в Ітеї та монах зі Святої гори Афон), вони їхали до нас, аби відкрити для себе Terra inkognita, невідому країну, загадкову, суперечливу, несподівану... У плані 8-денного візиту були три пункти: Київ (з його Лаврою, Софією, Михайлівським Золотоверхим, Хрещатиком та музеями), Одеса (зустрічі в місцевій грецькій

В театрі.

громаді, легендарні Дерibasівська та інші об'єкти) й Біла Церква. Увесь цей час опікувалася першою групою туристів з Ітеї пані Світлана Таубе, в Білій Церкві долучилися також депутати міської ради від «Батьківщини». А власне презентацію міста взяли на себе люди, котрим Світлана Борисівна висловлює надзвичайно велику подяку, бо саме завдяки їм Біла Церква залишилась в пам'яті гостей духовним, талановитим, прекрасним, гостинним містом.

Так, група побувала на богослужінні в кафедральному Спасо-Преображенському соборі, у дворі якого для туристів накрили стіл. За ширий, теплий прийом організатори сердечно дякують митрополиту Білоцерківському і Богуславському Августину.

Із неймовірним захопленням грецькі друзі відреагували на екскурсію «Олександрією». Варто сказати, що в. о. директора дендропарку Наталя Бойко, а також ідеальний екскурсовод Людмила та його помічниця перетворили прогулянку «Олександрією» на вражаючу подорож. Туристи ретельно занотували почуту інформацію, були в захваті від ландшафтів, озер, скульптур, а особливо – роз-

квітних на водоймах лілії!

А в Київській академічній обласній музично-драматичній театрі ім. П.К. Сакаганського, як можемо здогадатися, закордонні відвідувачі просто шалено захопилися! Щира вдячність В'ячеславу Ускову та очолюваному ним колективу за настільки майстерно підбрану й поставлену програму, що грецькому глядачеві не потрібен був перекладач: мова музики, танцю, зрештою, серцець артистів – універсальна мова миру й любові для всіх народів і на всі часи!

Подяку заслужив від гостей і привітний ресторан «Трактир» (директор Вадим Хлебников) – його кухню і сервіс загалом туристи оцінили за найвищою шкалою.

Цікаво, що греки залишилися вельми задоволеними й білоцерківськими магазинами: залюбки купували різноманітні сувеніри, рушники, вишиванки ручної роботи, вишиті ікони тощо.

Відтак зустріч «першої ластівки» з міста-побратима на наших туристичних теренах доводить: в Білу Церкву можна не тільки інвестувати, тут є цікаві іноземцям історичні, просто красиві місця. Тут можна відпочивати і навіть «залишати» гроші у тутешніх крамничках. Можливо, коли до подібних приватних ініціатив наступного разу долучаться всі, хто прагне розвивати Білу Церкву туристично, зросте і кількість бажаних відвідати наше місто і, відповідно, імідж його як старовинного, цікавого й відкритого світу!

Віра Черкаська

В «Олександрії».

Хоровий колектив „Вербишенька“ міста Білої Церкви вітає з Днем народження свого керівника, прекрасну жінку ОЛЬГУ ПАВЛІВНУ АТАМАНЕНКО!

Усі заслуги, які ми маємо, – це завдяки Вашій праці і знанням. Спасибі Вам за це.

Нехай обминають Вас біль і тривога,
Хай стелиться довга життєва дорога,
Здоров'я міцного і щастя без краю,
Усього найкращого щиро бажаєм.

19 червня

Щиро вітаємо з 50-річчям подружнього життя наших шанованих ДМИТРА ЯКОВИЧА та НІНУ МИХАЙЛІВНУ ПОЛІЩУКІВ із села Потіївки!

Минуло п'ятдесят, як молоді й щасливі
Ви свої долі у одну сплели.
І, об'єднавшись на життєвій ниві,
Ви лебедину вірність зберегли.
Дітей ростили в дружбі і любові,
Навчали мудрому і берегли від бід,
Ми вам бажаєм щиро при здоров'ї
Прожити в парі ще півсотні літ!
Тож в настрої доброму, в радості, в згоді
Сто літ проживіть, як кажуть в народі!

З повагою –
церковна та вся сільська громада

РІШЕННЯ виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 12 червня 2018 року №259 ПРО ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ З ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ НА МІСЬКИХ АВТОБУСНИХ МАРШРУТАХ ЗАГАЛЬНОГО КОРИСТУВАННЯ № 2, 3, 4, 5, 11, 13, 16, 17, 17А, 18, 19, 21, 25

Розглянувши подання відділу транспорту та зв'язку міської ради, протокол засідання конкурсного комітету з перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування від 30 травня 2018 р. №1, відповідно до Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про автомобільний транспорт», постанови Кабінету Міністрів України від 03 грудня 2008 року № 1081 «Про затвердження Порядку проведення конкурсу з перевезення пасажирів на автобусному маршруті загального користування» зі змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 07 лютого 2018 року №180, рішення виконавчого комітету міської ради від 27 березня 2018 року №127 «Про внесення змін до п. 1 рішення виконавчого комітету міської ради від 31 січня 2018 року №61 «Про організацію проведення конкурсу з перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування м. Білої Церкви», виконавчий комітет міської ради вирішив:

1. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 2 «вул. Івана Кожедуба – залізнична станція «Роток» – Мале приватне підприємство «Діліжанс». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 3 роки.
2. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 3 «Житловий масив «Заріччя» (вул. Лісова) – автомагістраль «Київ-Одеса» – Публічне акціонерне товариство «Білоцерківський автобусний парк». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 5 років.
3. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 4 «Житловий масив «Таращанський» (фабрика «Модерн» – пл. Перемоги» – Товариство з обмеженою відповідальністю «ЕПІТРАНС». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 5 років.
4. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 5 «Житловий масив «Таращанський» (фабрика «Модерн» – залізнична станція «Роток» – Мале приватне підприємство «Діліжанс». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 3 роки.
5. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 11 «Старокиївське кладовище – житловий масив «Таращанський» – Публічне акціонерне товариство «Білоцерківський автобусний парк». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 5 років.
6. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 13 «Сфера-Авто» (Новокиївське кладовище) – Гайок» – Приватне підприємство «К-А-Н». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 3 роки.
7. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 16 «Житловий масив «Піщаний» – вул. Січневого прориву» – Приватне підприємство «К-А-Н». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 3 роки.
8. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування № 17 «вул. Івана Кожедуба (Хімбуд) – вул. Січових стрільців», №17А «Міська лікарня №1 – Нове Зарічанське кладовище (Володарська траса)» – Товариство з обмеженою відповідальністю «ТРАНССІПІ». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 5 років.
9. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 18 «Залізничний вокзал – вул. Івана Кожедуба (Хімбуд)» – Комунальне підприємство Білоцерківської міської ради «Тролейбусне управління». Термін укладання договору – 1 рік.
10. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 19 «Сфера-Авто» (вул. Сухоярська – залізнична станція «Роток» – Публічне акціонерне товариство «Білоцерківський автобусний парк». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 5 років.
11. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування № 21 «вул. Семашка – вул. Томилівська» – Товариство з обмеженою відповідальністю «ТРАНССІПІ». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 5 років.
12. Визнати переможцем конкурсу з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті загального користування № 25 «вул. Василя Стуса – автомагістраль «Київ-Одеса» – Приватне підприємство «К-А-Н». Термін укладання договору з інвестиційними зобов'язаннями щодо оновлення парку автобусів, пропорційно по роках – 3 роки.
13. Підприємствам-переможцям конкурсу з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування, визначених в п. п. 1-12 даного рішення, укласти договори на перевезення пасажирів та забезпечити обслуговування автобусних маршрутів з 15 червня 2018 року.
14. Контроль за виконанням даного рішення покласти на заступника міського голови Поляруша О. Г. Дикий, міський голова

Повідомлення про початок процедури розгляду та врахування пропозицій громадськості по розгляду коригувань «План зонування частини території міста Біла Церква в межах кварталу, обмеженого бульваром Олександрійським, вулицею Водопійною, 1-м Водопійним провулком»

З 15 червня 2018 року розпочинаються громадські слухання. Білоцерківська міська рада запрошує представників територіальної громади, суб'єктів господарювання, їхніх об'єднань, наукових установ та консультативно-дорадчих органів міста Біла Церква для участі в громадських слуханнях по розгляду містобудівної документації – «План зонування частини території міста Біла Церква в межах кварталу, обмеженого бульваром Олександрійським, вулицею Водопійною, 1-м Водопійним провулком» – 21 червня 2018 року о 15.00 в управлінні містобудування та архітектури Білоцерківської міської ради.

Коригування «Плану зонування частини території міста Біла Церква по бульв. Олександрійському (колишній бульв. 50-річчя Перемоги) в межах кварталу, обмеженого вул. Водопійною, бульв. Олександрійським (колишній бульв. 50-річчя Перемоги), вул. Героїв Небесної Сотні (колишня вул. Гордицького) та р. Рось» затверджене рішенням Білоцерківської міської ради від 22 грудня 2017 року № 419-22-VII.

Зауваження та пропозиції надавати у письмовому вигляді до управління містобудування та архітектури Білоцерківської міської ради з 15 червня 2018 року по 16 липня 2018 року за адресою: 09117, м. Біла Церква, бульвар Олександрійський, 75, з зазначенням прізвища, ім'я та по батькові, місця проживання, з особистим підписом.

Пропозиції повинні містити обґрунтування з урахуванням вимог законодавства, будівельних норм, державних стандартів та правил у відповідності до пункту 9 «Порядку проведення громадських слухань щодо врахування громадських інтересів під час розроблення проектів містобудівної документації на місцевому рівні», затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 25.05.2011 року за № 555.

С. Павлова, в. п. начальника управління

УВП УТОС – 85 років!

Любити життя, працювати, приносити радість людям

Роком свого заснування **Учово-виробниче підприємство Українського товариства сліпих в Білій Церкві вважає 1933-й. Тоді була створена артіль, яка об'єднала інвалідів по зору для залучення їх до суспільно корисної праці та забезпечення соціального захисту.**

Невеликий колектив виробляв синьку, зброю для коней, працівники крутили шпагат, мотузку, а відходи (кострицю) використовували для опалення.

За 85 років підприємство пережило чимало і злетів, і потрясінь. За цей час біля його керма були 8 керівників. І сьогодні, вже 20 років, підприємство, яке за своїми потужностями, обсягами виробництва, значимістю в економічній галузі України відноситься до категорії великих, очолює заслужений працівник промисловості Анатолій Анатолійович Савчук.

Підприємство розвивалося, зростав колектив, збільшувався асортимент виробів. Зразу

Л.В. Красноштан. Люди забезпечені всім необхідним. Автобуси доставляють працівників на роботу і з неї. На підприємстві діє їдальня (завідуючий С.М. Гулюватий), в якій можна смачно пообідати за помірну ціну і навіть замовити обіди додому; здоров'я, де працюють офтальмолог, стоматолог, фітотерапевт (завідуюча Т.С. Савчук); бібліотека, комп'ютерний клас (викладач-консультант С.М. Данилюк), в якому незрячі навчаються користуватися Інтернетом, набувають навиків працювати з персональним комп'ютером, навіть друкувати; є власна база відпочинку «Діброва», там працівники зі своїми сім'ями проводять вихідні; приділяється велика увага

після війни тут додалося людей з інвалідністю – без рук, без ніг та інші. Вони працювали, брали участь у суспільному житті. У штаті тоді був інженер з реабілітації інвалідів, що вважалося великим досягненням.

Пізніше виробляли кронен-корки, кришки для «закрутки», ковпачки до ялинкових іграшок, прищепки, згодом – пластмасові кришки.

На сьогодні на підприємстві розвинене потужне виробництво товарів електротехнічного призначення, низьковольтної апаратури для машинобудівного комплексу, виготовляють також електричні патрони, розетки різних модифікацій, основи запобіжників, які забезпечують безпеку під час експлуатації ліфтів і відповідають євростандартам. Понад 45 років продукція Білоцерківського УВП УТОС користується великим попитом у ліфтовій галузі країн СНД!

Основним скарбом підприємства є колектив, дружелюбний, мудрий, роботязкий, талановитий.

Незважаючи на нестабільний час в країні, долаючи всі негаразди сьогодення, адміністрація, профспілкова організація (голова профкому Ю.О. Авдієнко) і бюро УТОС (голова правління первинної організації УВП) роблять все, щоб створити відповідні умови для праці й відпочинку утосівців та їхніх сімей.

У всеукраїнських конкурсах на краще підприємство в плані культури виробництва і охорони праці УВП УТОС завжди посідає призви місяця. Колективний договір, зобов'язання якого постійно чітко виконуються, також неодноразово визнавався одним із кращих в області та в Україні серед підприємств системи.

Соціальними питаннями тут опікується заступник директора з соціальних питань

оздоровленню як дітей, так і дорослих.

Працівники клубу (завідуючий О.В. Земляр, який є і акомпаніатором) разом із бібліотекою організовують різноманітні конкурси. Тут уже молоді демонструють свою ерудицію. Щорічно проводиться тейфлорганізація з метою поліпшення реабілітаційної роботи серед інвалідів зору, підвищення їхнього інтелектуального рівня. Учасники мають визначити вагу предметів, розібрати предмети за фактурою, величиною, а монети – за номіналом, розпізнавати виконавців пісень та інше.

Щодо талантів, то тут кожний по своєму талановитий! Якщо проводиться вечір поезії – зачаруєшся. Затамувавши подих, ми слухаємо вірші Наталії Кузьмичової, нині пенсіонерки, котра, однак, зв'язків з підприємством не втрачає. Вносять свою творчість на суд колег і отримують позитивні відгуки Олена Друганова, Денис Силуанов, Тетяна Зінченко. Неймовірно емоційним є кожен виступ ансамблю «Вербишенька». З великою насолодою завжди сприймають виступи Наталії Щемеліної, яка переїхала до нас зі Слов'янська, та Михайла Крикуненка.

Треба мати неабияку силу волі та любов до життя, щоб не скиглити, прокинувшись долю, а повноцінно жити, приносити користь державі та радість людям. В УВП УТОС працюють саме такі люди!

Вітаємо їх з ювілеєм, бажаємо і їм, і їхнім родинам здоров'я, добробуту, злагоди й миру.

За дорученням президії –
голова міської організації профспілки
Антоніна Мар'янська

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПРИЗНАЧЕННЯ ПЛЕНАРНОГО ЗАСІДАННЯ П'ЯТДЕСЯТ ТРЕТЬОЇ СЕСІЇ БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ СЬОМОГО СКЛИКАННЯ

Відповідно до розпорядження від 11 червня 2018 року № 2-09-10 «Про скликання пленарного засідання п'ятдесят третьої сесії Білоцерківської міської ради VII скликання», **призначити пленарне засідання п'ятдесят третьої сесії Білоцерківської міської ради сьомого скликання 21 червня 2018 року о 10 год. у великій залі міської ради (вул. Ярослава Мудрого, 15) з порядком денним:**

1. Про звернення до Президента України Порошенка П.О., міністра закордонних справ України Клімкіна П.А. щодо звільнення Олега Сенцова та інших громадян України, засуджених в Росії за сфабрикованими кримінальними справами.
2. Про звернення до Головного управління Держпродспоживслужби в Київській області, Державної екологічної інспекції у Київській області, Головного управління Держпраці у Київській області, Департаменту екології Київської обласної державної адміністрації щодо перевірки фактів порушення екологічного законодавства ТОВ Торговий дім «Перліт-Інвест».
3. Про внесення змін та доповнень до рішення міської ради від 21 грудня 2017 р. № 1880-43-VII «Про бюджет м. Біла Церква на 2018 рік».
4. Про встановлення ставок єдиного податку, транспортного податку та туристичного збору в м. Білій Церкві на 2019 рік.
5. Про встановлення ставок податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, в м. Білій Церкві на 2019 рік.
6. Про встановлення земельного податку в м. Білій Церкві на 2019 рік.
7. Про використання червоно-чорного прапора національно-визвольної боротьби українського народу біля будівлі Білоцерківської міської ради.
8. Про використання прапорів військових частин міста Біла Церква та добровольчих батальйонів, які беруть участь у бойових діях на Сході України, на території міста Біла Церква.
9. Про організацію та проведення громадського обговорення.
10. Про оптимізацію мережі закладів поза-
11. Про внесення змін до Статуту муніципального підприємства Білоцерківської міської ради Будинку урочистих подій шляхом викладення його у новій редакції.
12. Про затвердження проміжного ліквідаційного балансу Білоцерківського міжкільничного навчально-виробничого комбінату Білоцерківської міської ради Київської області.
13. Про внесення змін до рішення Білоцерківської міської ради від 31 жовтня 2017 року №1459-38-VII «Про створення комунальної установи Білоцерківської міської ради «Інклюзивно-ресурсний центр».
14. Про внесення змін до Положення комунальної установи Білоцерківської міської ради «Інклюзивно-ресурсний центр» шляхом затвердження його в новій редакції.
15. Про погодження проекту Мірової угоди між Білоцерківською міською радою та Житлово-будівельним кооперативом «Учитель» у судовій справі №911/750/18.
16. Про внесення змін до Статуту комунального підприємства Білоцерківської міської ради «Муніципальна варт».
17. Про внесення змін до Програми відзначення державних та професійних свят, ювілейних дат, заохочення за заслуги перед містом, здійснення представницьких та інших заходів на 2017–2019 роки.
18. Про затвердження Статуту Комунального закладу Білоцерківської міської ради дитячого закладу оздоровлення та відпочинку «Лісова казка» шляхом викладення в новій редакції.

Та інші.

Г. Дикий, міський голова

Талант, що дарує людям радість

Мені здається, що культурно-мистецьке життя нашої міста та Білоцерківщини неможливе без участі цього талановитого українця, який присвятив багато років свого життя популяризації масової пісні. Він часто виступає на великих і малих естрадах, чи як соліст Національного президентського оркестру, чи презентуючи власну вокальну програму, даруючи слухачам хвилини справжньої естетичної насолоди.

А звати цього талановитого і шановного чоловіка **ГРИГОРІЙ ДМИТРОВИЧ МУЗИКА**. До нього, удостоєного почесного звання, відзначеного кількома преміями та лауреатськими титулами, днями завітав ще зовсім молодий (!) ювілей, котрий не лякає ювіляра, а наполегливо надихає на майбутню активну творчу діяльність.

...Родом наш ювіляр з Володарського краю, із села Матвіїха, про яке свого часу він написав пісню:

*Матвіїха рідна, найкраща,
єдина,
Росою умита, зігріта
теплом...*

*Де пісня священна, свята
солов'їна
Лунає, як доля, над милим
селом.*

Тільки за останній час Григорій Музика провів кілька яскравих вокальних вечорів, які супроводжував незмінний улюблений з Національним президентським оркестром в ПК „Росава”, а згодом в Будинку

органної і камерної музики, в Національному аграрному університеті... Він бажаний гість у закладах культури, бібліотеках, трудових та студентських колективах. А я пам'ятаю чудовий вокальний вечір в золотій залі Українського фонду культури, на якому були присутні чимало відомих творчих особистостей столиці і серед них – незмінний голова фонду, академік Герой України Борис Ілліч Олійник. А через деякий час співак своїм чудовим виконанням дарував видатному поету пісні на його вірші під час проведення творчого вечора в театрі ім. П. Саксаганського.

Знаю Григорія Дмитровича багато років, радію його успіхам, адже він є не лише чудовим виконавцем, а й автором багатьох пісень і романсів, декотрі з яких представлені у збірці „Зорі кохання”, що її свого часу презентувало видавництво „Музична Україна”. Відомий композитор, народний артист

України Олександр Злотник висловився так про творчість співака й автора: „Григорій Музика пише і виконує свої пісні в характерній традиційній манері, що зрозуміла широкому колу слухачів”.

Як автору, мені теж приємно, що в концертному репертуарі нині широко відомого співака є й мої пісні: „Дума про Україну”, „Білоцерківщина – мій отчий край”, „Дивніше з див”, „Джерело”...

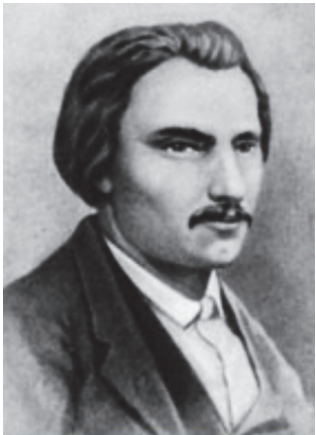
І, вітаючи Григорія Дмитровича Музику – мого давнього колегу і друга – з ювілеєм від імені УФК, Міжнародного фонду ім. П. Глазового, творчої громади нашого древнього міста та від себе особисто, побажаю йому козацького багатоліття і надалі трудитись творчо й натхненно. І хай в майбутньому на нього чекають ще багато наповнених корисними справами і земними радощами років.

А. Кульчицький,
заслужений працівник культури України

А ви знали?

Один з найкращих лікарів свого часу, класик української літератури, поет високої національної свідомості, Степан Васильович Руданський народився 6 січня 1834 року (за новим стилем) в селі Хомутиці Вінницького повіту Подільської губернії (нині Калинівський район на Вінничині) в родині священника. В 1861 р. він закінчує Петербурзьку медико-хірургічну академію зі званням доктора медицини, додатково складає іспит на повітового лікаря і просить призначення на Південь, оскільки хворіє на сухоти і за станом свого здоров'я не може працювати в інших кліматичних умовах. Незабаром з медичного департаменту Міністерства внутрішніх справ надійшло повідомлення про призначення Степана Руданського на посаду міського лікаря Ялти.

Лікар Степан Руданський

Молодий лікар працював і повітовим, карантинним лікарем заставою та селищ Південного берега Криму, першим санітарним і ветеринарним лікарем міста й повіту, завідувачем лікарняною й господарчою частинами в Ялтинському лікарняному відділенні, проте за всі ці посади ніякої зарплати не отримував.

Степан Руданський сприяє побудові в місті водогону, каналізації, бере участь у формуванні пожежної дружини, засновує в Ялті санітарну службу. Вперше порушує питання про лікування жінок в умовах стаціонару, турбується про

збільшення кількості ліжок у лікарні, забезпечення медичних працівників інструментарієм, медичною літературою, хворих – якісними ліками, повноцінним харчуванням тощо.

На Степана Руданського припав найважчий тягар започаткування курортної справи на Південному березі Криму.

У 1865 р. лікар обладнав метеорологічний пункт і став першим метеорологом Ялти. Дослідження С. Руданським клімату стало основою зародження кліматології і кліматотерапії Південного берега Криму.

У жовтні 1869 р. Степан Руданський за розвиток земської медицини був нагороджений орденом Станіслава 3-го ступеня та годинником фірми „Павло Буре”.

На відміну від своїх колег, які прибули до Ялти пізніше, він не збудував для себе будинку, а лише спромігся придбати близько десятини землі, жив на найманих квартирах. Частину власної земельної ділянки віддав місту для будівництва фонтана з резервуарами. Клопотався про будівництво нової лікарні в Ялті. Всіляко

відстоював права простого люду, чим заслужив повагу серед населення.

Художник Віктор Ковалюк писав про нього: „Занедажує, бувало, бідний чоловік, зараз до лікаря Руданського. Цей допоможе і грошей не візьме”. Непідкупний, принциповий лікар Руданський мав сутічки з купцями, власниками заїжджих дворів. За свою справедливість і чесність розплачувався власним здоров'ям і благополуччям. Заздрітники, недоброчинці неодноразово намагалися вижити його з Ялти. Втіхою була літературна праця. Та часу для неї майже не залишалося. Коли влітку 1872 року в місті спалахнула епідемія холери, Руданський вжив рішучих заходів для організації протиепідемічного режиму, але й сам захворів. Загострилася хвороба туберкульозу легень, тож полишив світ завчасно – 3 травня 1873 р. (за новим стилем) у брата Григорія на руках.

В останні хвилини життя наспівував свою улюблену пісню „Україно моя мила...”

Підготував
Микола Отиченко

Велика радість для маленьких земляків

Нещодавно дендропарк «Олександрія», музей флори і фауни «Олександрія» та канатний парк «RunCord» провели спільний благодійний захід «Хай щастю дитини не буде кінця...». Його мети було досягнуто: запрошені дітлахи відчули позитивні емоції, радість від спілкування з природою, отримали незабутні враження від побаченого та відчутого.

Керівництво «Олександрії» з її міні-зоопарком та канатним парком, які є улюбленими місцями сімейного відпочинку білоцерківців та гостей міста над Россією, заохочує відвідування дітей-інвалідів та дітей із вродженими вадами на благодійній основі. А день захисту дітей, який відзначили на початку червня, є не тільки святом малечі, а й нагадуванням для дорослих, що потребують турботи всі діти, а з обмеженими можливостями – більшою мірою – захисту та допомоги.

Свято стало можливим завдяки підтримці наших меценатів та спонсорів: депутата Білоцерківської міської ради Олександра Миколайовича Русса і приватного підприємства «Маршалок»,

підприємства «АВТОСКЛО», фабрики садово-паркового інтер'єру «Ельф», кафе «Кузня» та ПП Лук'яненко. Ми

широко вдячні добрим людям за увагу й піклування про маленьких земляків.
Андрій Мельник

8 червня минуло три роки відтоді, як в Україні сталася страшна пожежа на нафтобазі «БРСМ-нафта». Ця дата назавжди вписана смутком в історію нашої Служби, адже ми втратили одних із найвідданіших своїх справі побратимів — рятувальників **Максима Глазкова, Антона Басовського та Андрія Тарасенка**.

Кожна річниця загибелі цих хлопців змушує нас замислитись над ціною життя. І той біль, що ми розділяємо з їхніми родинами, ще й досі не стихає.

Цьогоріч рятувальники Білоцерківського гарнізону на чолі із заступниками начальника Головного управління Петром Кісільовим та Дмитром Підгурним вшанували пам'ять колеги Максима Глазкова, поклавши квіти на його могилу.

Лягли квіти й до пам'ятника всім героям-рятувальникам у міському Парку Слави.

Анатолій Лелюх

Грузія з відкритим серцем

У житті завжди щось відбувається вперше. Такою подією для працівників і читачів бібліотеки-філії №8 став вечір пізнань та відкриттів «Віва, Сакартвело!», присвячений Дню незалежності Грузії та 100-річчю встановлення дипломатичних відносин між Україною і Грузією.

Добрі стосунки українців та грузинів сягають корінням глибоко в історію, наші народи завжди простягали руку допомоги один одному в нелегкі часи. Крім того, ми схожі за характером, звичаями, вірою. Тому зустріч від самого початку була позитивною, дарувала гарний настрій та приємне спілкування.

Інсталяції з національним колоритом, книги грузинських авторів, картини художників, світлини з мальовничими краєвидами, навіть святково вбрані столики – все цього дня було наповнене Грузією: країною величної природи, налитого сонцем винограду, духмяного хачапурі...

Гостинні бібліотекарі радо вітали кожного гостя, а їх зібралось немало: народний депутат України Хвича Мепарішвілі, міський голова Геннадій Дикий, депутат міської ради Ігор Гейло, представники грузинської діаспори та їхні очільники Романі Гаделія, а також читачі, друзі бібліотеки і колеги.

Культура – це не тільки художнє мистецтво, а й культура думки, побуту, почуттів, став-

лення один до одного, до своєї землі. Тому однаково тепло сприймали присутні бойовий грузинський танець і щире українську пісню, вишукану поезію Лесі Українки і Белли Кукуладзе, землі мелодії «Чорнобривців насяла мати» і «Сакартвело, красуне, де ти?», а сакофонні імпровізації ненав'язливо натякнули всім, що наші обидві країни – це й європейські.

Окрім усього іншого, є у грузинів ще одна сакральна річ – національна кухня, за допомогою якої можна відчути їхню істинну гостинність, скуштувати справжню смакоту, пізнати творчу душу. Власники ресторану «Суліко», що в Білій Церкві, Валерій та Геннадій Габріадзе від щирої грузинської душі створили умови для того, щоб свято стало не тільки красивим і теплим, а й смачним.

Після знайомства з чудовою та дружньою нам країною Сакартвело можемо сказати: Грузія близька нам у пряму і переносному сенсі, екзотична, доступна, красива, смачна, тепла й душевна.

Наталія Семененко

Засновник:
Білоцерківська міська рада
Редактор
Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок 26000000033041
Код ЗКПО 13723251
Київська міська філія ПАТ «УКРСОЦБАНК»
Білоцерківське відділення
МФО 300023
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1578 ПР
від 10.04.2014 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.